

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056326176/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

VII.

Titus og Jakob gik tavse ved hinandens Side. Den natlige Scene havde givet deres Tanker hver sin Retning. Jakob tænkte, at det var en sød Pige, som det vel var værdt at mærke sig. Ogsaa Nanna fortjente at komme i Betragtning. Og med ét kom han til at huske paa Amanda og kunde ikke lade være at sukke over, at han paa en vis Maade var bleven snydt for dem alle tre. Men han lovede sig selv snarest muligt at lægge sig efter dem hver især. Paa sin Rosamunde tænkte han ikke et Sekund; hans Forhold til hende var et erotisk Allerhelligste, der var lukket og fuldstændigt afspærret fra den rummelige Forgaard, i hvilken han gjorde alle sine flygtige Erobringer.

Titus var underlig til Mode over det Indblik, han havde faaet i et menneskeligt Væsen og dets Kamp. Hun var endnu ikke sunket for tredje Gang under det ensformige Hav af Vane, der snart skulde faa hende til at glemme og sløve

hendes Sjæl mod alle Længselens fine Nuancer. Snart vilde hun kun tænke paa Fortiden som paa en taabeligt anvendt Tid, kun i Trods mindes sit Hjem og forbande sine Forældres formentlige Haardhed.

»En saadan Dag trænger man til,« sagde Jakob, der var stolt over at have dirigeret; »var det saa ikke en udmærket anvendt Dag, netop som du ønskede den? Imorgen sidder du igjen paa din knirkende Kontorstol, og i dit Trædemølle-Humør angrer du maaske Daarskaben fra idag. Saa taabeligt er Mennesket i sine Overgange. — Jeg for min Part er bare ærgerlig over, at jeg ikke kaprede mig nogen af Pigebørnene.«

Titus var forlængst ked af Kammeratens grove Plebejernaturel, og strax efter skiltes de. Jakob var saa heldig at »kapre« en halvgammel Fugl, der bughede af Fedt, eller rettere at lade sig kapre af hende. Hun havde det rette Greb paa at indsmigre sig hos Jakob. Titus mindedes en latterlig Scene, da den bedaarede Jakob døbte hende med Navnet »Nattens Dronning«, med Hentydning til et Stenkulsdialem, der sammen med hele den begsorte Klædedragt stak besynderligt af mod Ansigtets pudrede Bleglys.

Saa drev de af, og Titus saa' et Øjeblik efter dem. Har det Menneske Gran af erotisk Finfølelse i sin Krop, tænkte han; det svage Haandtryk,